

Arrest

nr. 142 229 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2009 dient de moeder van de verzoekende partij een asielaanvraag in, voor zichzelf en haar twee kinderen. Op 30 augustus 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 22 juni 2010 dient de moeder van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormelde aanvraag wordt op 10 september 2010 ontvankelijk verklaard. Op 23 maart 2012 neemt de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van 7 september 2012 met nummer 87 131 wordt de moeder van de eerste verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 april 2012 wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 11 mei 2012 wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 2 juli 2012 wordt een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 23 januari 2013 wordt een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissing wordt er beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 12 augustus 2014 wordt een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw:

Naam + voornaam: [...]

geboortedatum: 02.09.1961

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 9.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 29.4.2013, betekend 23.5.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.”

2. Over de gegrondheid

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaalt dat iedere administratieve beslissing met redenen moet worden omkleed.

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht de Minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met o.a. het privé-leven van verzoekster.

De bestreden beslissingen stelt dat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, met name dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.11.2013, en stelt bijgevolg dat er in toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod aan verzoekster dient te worden betekend.

Eerste onderdeel: geen toepassing mogelijk van artikel 74/11 § 1, 2° tweede lid Vreemdelingenwet:

Volgens de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd omdat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan de terugkeerverplichting.

Verzoekers hebben echter weldegelijk gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.04.2013, aangezien hiertegen een beroep werd ingediend (bij verzoekschrift dd.20.06.2013) die nog hangende is voor Uw Raad.

Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van het recht van verzoekers op een effectief rechtsmiddel.

Gezien verzoekers immers niet akkoord was met het bevel om het grondgebied dd. 29.04.2013 hebben verzoekers een beroep ingediend bij Uw Raad.

Ook verwerende partij moet dit respecteren gezien de artikelen 3 en 13 EVRM.

In het beroep tegen het bevel heeft verzoekster en haar familie immers o.a. de schending ingeroepen van artikel 3 en 8 EVRM ingeval van terugkeer naar Armenië.

Verzoekster heeft weldegelijk een gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.04.2013, zij heeft die voor Uw Raad aangevochten.

Verzoekster verwijst in die zin ook naar een arrest dd.30.11.2012 van Uw Raad waarin werd gesteld dat het betwisten van een verwijderingsmaatregel in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling of geen gevolg werd gegeven aan een verwijderingsmaatregel:

“3.3. Sur les deux moyens, réunis, en ce qu'ils visent la décision d'interdiction d'entrée que comporte la décision attaquée, le Conseil observe que la motivation de cette décision spécifique, prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, est la suivante : « Une interdiction d'entrée de trois (3) ans est imposée à l'intéressée car elle n'a pas respecté son obligation de retour. Elle a de plus reçu un ordre de quitter le territoire notifié le 26.07.2012 auquel elle n'a pas obtempéré ».

Force est de constater qu'il ne ressort pas de cette motivation, ni d'ailleurs d'aucune des autres motivations figurant dans la décision attaquée, que la partie défenderesse ait tenu compte de la seconde demande de séjour, introduite par la requérante, postérieurement à la prise de l'ordre de quitter le territoire, daté du 25 juin 2012, à son encontre, mais antérieurement à la notification de cet ordre, le 26 juillet 2012.

Or, l'introduction de cette demande a une incidence sur le fait que la requérante n'a pas obtempéré à cette mesure d'éloignement et a décidé de contester celle-ci dans le recours visé au point 1.1., dans lequel elle faisait notamment valoir que cette mesure avait été prise sans tenir compte d'une demande de séjour pendant. Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard d'un étranger dont la partie défenderesse n'ignore pas que le conjoint réside légalement en Belgique, le Conseil estime que la motivation de la décision d'interdiction d'entrée que comporte la décision attaquée ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »1

Gezien de voorwaarden voorzien in artikel 74/11 § 1, tweede lid niet vervuld zijn, kon verwerende partij niet overgaan tot betekening van het inreisverbod.

De bestreden beslissing dient op grond hiervan te worden vernietigd.

Tweede onderdeel: inreisverbod is stereotiep gemotiveerd ondanks aangehaalde elementen in aanvraag ivm met artikel 8 EVRM

In strijd met de artikelen 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoekster dus vast dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met het privé-leven van verzoekster.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekster meer dan 5 jaar in België verblijft, dat zij hier duurzame banden heeft ontwikkeld gezien al deze elementen in de 9bis aanvraag werden ontwikkeld.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het privé-leven van verzoekers in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé-leven van verzoekers en het noodzakelijk belang zijn om verzoekers te dwingen terug naar Armenië te gaan.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."²

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM gezien het geen onderzoek heeft gemaakt van de door verzoekster ingeroepen sociale relaties en haar privé-leven in België en de gevolgen van een inreisverbod van 2 jaar op haar privé-leven evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het inreisverbod is in casu op stereotiepe wijze gemotiveerd. Tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen verzoekster.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

"Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar."³

In een arrest dd. 28 augustus 2013 stelde Uw Raad ook duidelijk:

"In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom

verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.”⁴

In de rechtsleer leest men:

“Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval 254. Alhoewel de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het opleggen van de duur van het inreisverbod, moet uit de bestreden beslissing, minstens uit het administratief dossier, blijken dat de verwerende partij enig onderzoek heeft gedaan naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij 255. Er mag niet op automatische wijze een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd worden 256. Bepaalde rechtspraak stelt zelfs dat in de hypothese dat de administratie rekening zou houden met elementen eigen aan het geval, ze in de bestreden beslissing dient uit te leggen waarom deze elementen de aflevering van een inreisverbod van drie jaar niet in de weg stonden 257. Voorts specificeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet 258 dat er bij het nemen van een beslissing met inreisverbod ook rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Wanneer het bestaan van minderjarige kinderen niet in aanmerking werd genomen of wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte is van het bestaan van de kinderen, daar zij voorkomen op de lijst van de bezoekers van betrokkene, dient de gemachtigde te motiveren waarom deze elementen voor het gezinsleven van betrokkene geen obstakel vormen om ten aanzien van de betrokkene een beslissing met een inreisverbod te nemen 259.

(...)

254 In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

255 Toepassing hiervan i.h.k.v. artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet: RvV 8 augustus 2013, nr. 108.119; RvV 9 november 2012, nr. 91.251. Voor een toepassing hiervan i.h.k.v. artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet: zie voetnoot 249.

256 RvV 16 april 2013, nr. 93.272; RvV 27 februari 2013, nr. 98.002; RvV 31 januari 2013, nr. 96.391; RvV 27 november 2012, nr. 92.111.

257 RvV 31 januari 2013, nr. 96.391; zie voor een inreisverbod langer dan vijf jaar: RvV 8 augustus 2013, nr. 108.119.

258 Dit artikel betreft de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

259 RvV 28 februari 2013, nr. 98.126; RvV 30 november 2012, nr. 92.552.”⁵

Doordat tegenpartij een termijn van 2 jaar oplegt, zonder verdere uitleg en zonder individuele motivering geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast (RvV 27 februari 2013, nr.98.002).

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven op geen enkele wijze dat tegenpartij conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening zou hebben gehouden met het privé-leven van verzoekster.

Derde onderdeel: Tegenstrijdigheid van motieven tussen 9bis beslissing en inreisverbod van 2 jaar:

In de beslissing dd. 29.04.2013, betekend op 23.05.2013 waarbij de aanvraag 9bis onontvankelijk wordt verklaard, is de redenering van verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden zou zijn aangehaald waardoor verzoekers hun aanvraag 9bis in België zouden kunnen indienen.

Echter, gezien het inreisverbod van 2 jaar, zou verzoekster geen visum kunnen krijgen van de Belgische autoriteiten.

Verwerende partij gaat onzorgvuldigheid en onredelijk te werk en creëert zodoende een tegenstrijdigheid tussen haar eigen beslissingen.

Ze stelt enerzijds in de beslissing waarbij de 9bis aanvraag onontvankelijk werd verklaard dat verzoekster zonder probleem naar een plaats van oponthoud, zoals Moskou, zou kunnen gaan om er een visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post, en stelt anderzijds dat verzoekster sowieso gedurende de volgende 2 jaar niet op het Belgisch grondgebied mag verblijven, evenals op het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen.

Dergelijke tegenstrijdigheid werd ook al onderstreept door Uw Raad in een arrest dd.28.02.2013:

“Toutefois, le Conseil observe que l'argument essentiel utilisé dans cette motivation – à savoir, la circonstance que la séparation du requérant et de ses enfants ne serait que temporaire – est contredite par l'imposition ultérieure de l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, qui fait partie de la décision dont la suspension de l'exécution est demandée. Or, il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a pris, à cet égard particulier, en considération les éléments de vie familiale,

invoqués par la partie requérante, dont elle avait pourtant connaissance au moment de la prise de la décision dont la suspension de l'exécution est demandée.

Partant, il apparaît, *prima facie*, que la partie défenderesse n'a pas adopté une motivation adéquate au regard de l'article 8 CEDH."⁶

Evenals bij arrest dd.01.08.2013 :

« Dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », il incombait à la partie défenderesse de justifier, dans la motivation afférente à l'interdiction d'entrée, son choix de la durée maximale prévue légalement dans l'hypothèse visée à l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 2° de la même loi, ce qu'elle est restée en défaut de faire.

Or, le Conseil doit constater que la partie défenderesse était informée de certains aspects de la situation personnelle des parties requérantes, à tout le moins par leur demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, dans laquelle les parties requérantes avaient notamment fait valoir leur intégration en Belgique et la scolarité des enfants.

Le Conseil observe à cet égard que, dans la décision d'irrecevabilité de cette demande, prise le 9 novembre 2012, la partie défenderesse n'a pas remis en cause la durée du séjour ni l'intégration alléguée, mais a considéré qu'il s'agissait d'arguments relatifs au fondement de la demande et non pas de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre

6 RvV 28.02.2013, nr. 98.273.

1980, soit des circonstances qui empêchent ou rendent particulièrement difficile un retour dans le pays d'origine pour y introduire une demande d'autorisation de séjour.

En conséquence, le Conseil constate également qu'une telle motivation est, ainsi que le relève les requérants, peu conciliable avec l'imposition de l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, comprise dans les deuxième et troisième décisions attaquées.

Il n'est dès lors pas permis au Conseil de considérer que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux des éléments de vie privée invoqués par les parties requérantes.

Il résulte de ce qui précède que la seconde branche du premier moyen et le troisième moyen sont, dans les limites décrites ci-dessus, fondés et suffisent à justifier l'annulation des actes attaqués."⁷

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in het wetsartikel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod gedurende een periode van twee jaar werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien hiertegen beroep werd aangetekend.

Verweerder merkt op dat de beschouwingen van verzoekende partij iedere feitelijke grondslag missen. Het weze vooreerst benadrukt dat het loutere instellen van een annulatieberoep geen invloed heeft op de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verweerder laat gelden dat de genoemde beslissing dd. 09.10.2014 van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Aldus vermag de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het betekende inreisverbod steunen op het niet uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), daar dit nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is, en aldus uitvoerbaar is.

In een tweede onderdeel meent de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing gemotiveerd is op een stereotiepe wijze.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar de terugkeerrichtlijn, waaruit zij meent te kunnen afleiden dat dient rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij zelf indien de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie overgaat tot betekening van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 3, 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Verweerder wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

Er wordt dan ook expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van 2 jaar wordt opgelegd:

"(...)"

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij haar beschouwingen als zou er niet zijn verwezen naar de omstandigheden eigen aan het dossier, kunnen geenszins worden gevolgd gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet." (RvV nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit

9/15

nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (RvV nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod, onder verwijzing naar het eerder bevel die door verzoekende partij niet werden opgevolgd en naar het feit dat geen aanstalten worden gemaakt om het Rijk te verlaten.

Deze motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Gezien het voormelde kan verzoekende partij ook niet pogen voor te houden dat niet zou zijn gemotiveerd om welke reden een inreisverbod van twee jaar zou zijn afgegeven.

Zie ook:

"Verweerder past in casu de maximumtermijn van drie jaar toe nadat hij heeft vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Op grond van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van maximum drie jaar. De verplichting om een inreisverbod op te leggen impliceert inderdaad niet dat verweerder verplicht is om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Evenwel toont verzoeker niet aan, (...) dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden." (R.v.V. nr. 118.870 dd. 14.02.2014)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke

omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

Verzoekende partij meent voorts dat geen rekening zou zijn gehouden met de gezondheidstoestand.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag dd. 12.08.2014 om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Immers werd na grondig en zorgvuldig advies van de arts-geneesheer geoordeeld dat de medische toestand geen risico uitmaakt op het leven of de fysieke integriteit, noch een risico uitmaakt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Gezien het voormelde, diende de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet nogmaals te motiveren aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, nu duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de medische toestand verzoekende partij niet verhindert terug te keren naar het land van herkomst.

Terwijl de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat de kritiek van verzoekende partij niet dienstig in verband kan worden gebracht met de in casu bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij kritiek zou uiten op de ongegrondheidsbeslissing dd. 09.10.2014, laat verweerder gelden dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Evenmin kan verzoekende partij dienstig voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met het privéleven van verzoekende partij.

Het weze herhaald dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat de kritiek niet dienstig in verband kan worden gebracht met de in casu bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede verwijst verweerder naar de stukken van het administratief dossier, en meerbepaald de synthesesnota, waarin vermeld staat dat er geen sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven, nu een verwijderingsbeslissing werd genomen voor het volledige gezin.

Verweerder laat nog gelden dat sociale relaties niet onder de beschermings sfeer vallen van artikel 8 EVRM.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

In een derde onderdeel meent de verzoekende partij dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de motieven van de beslissing dd. 29.04.2013 houdende onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het inreisverbod.

Verzoekende partij meent immers dat gezien het inreisverbod van 2 jaar, verzoekende partij geen visum zou krijgen van de Belgische autoriteiten.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij iedere feitelijke grondslag missen.

Verweerder verwijst ter zake naar de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een aanvraag tot opheffing/opschorting in te dienen van het inreisverbod, vervat in artikel 74/12,§1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.” Uit de voormelde bepaling blijkt afdoende dat een aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Terwijl de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 29.04.2013 inhoudt dat er in hoofde van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar zou verhinderen een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst in te dienen.

Bovendien laat verweerder gelden dat het betekende inreisverbod het gevolg is van het niet vrijwillig naleven van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekende partij reeds werd betekend op 25.03.2013. Verzoekende partij kan het eigen onwettig handelen niet dienstig inroepen teneinde een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In de parlementaire voorbereidingen wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat er wel degelijk een onderzoek gebeurd is naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Hiervoor citeert de verwerende partij uit de synthesesnota en verwijst ze naar de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd.

De synthesesnota waarnaar de verzoekende partij verwijst, luidt als volgt:

“1. Gezins- en familielevens De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan hun kinderen schoollopen in een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat

3. Gezondheidstoestand er wordt in de attesten aangedragen door betrokkenen geen gewag gemaakt van onmogelijkheid tot reizen.”

In casu geeft de synthesesnota zelf uitdrukkelijk aan dat het onderzoek betreft in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op het door dit artikel vereiste onderzoek bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. *In casu* wordt niet de verwijderingsbeslissing aangevochten, maar het inreisverbod. Het onderzoek dat volgens deze synthesesnota plaatsvond, letterlijk *“in toepassing van artikel 74/13”*, kan gezien de draagwijdte van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking hebben op het onderzoek dat plaatsvond bij de afgifte van de bijlage 13. Het is niet gelijk te stellen aan de vereiste van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet dat wel betrekking heeft op inreisverboden en waarvan het eerste lid van §1 vereist dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De Raad stelt bijgevolg, samen met de verzoekende partij, vast dat de gemachtigde het inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van twee jaar zonder een afdoende onderzoek naar de relevante specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. De verwerende partij heeft zich beperkt tot het vaststellen dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en dat er geen stappen werden genomen om het grondgebied te verlaten, hetgeen *in casu* bezwaarlijk kan worden beschouwd als rekening gehouden met alle [dienstige] specifieke omstandigheden eigen aan het geval zoals *supra* blijkt uit de wil van de wetgever.

De Raad mag zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij om een afweging te maken van alle *in casu* dienstige specifieke omstandigheden, hetgeen zou kunnen blijken uit een afweging tussen de elementen die pleiten voor een beperking van de duur van de inreisverboden en de elementen die pleiten voor een langere duur van de inreisverboden. Hij kan bijgevolg niet beoordelen of de afweging van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die verwerende partij bekend waren – zoals onder meer de duur van het verblijf, het privéleven, het feit dat er beroep aangetekend werd – tot een andersluidende beslissing aanleiding had kunnen geven. Wel moet worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval, bij de beoordeling of de motivering van het bestreden inreisverbod van twee jaar, werd rekening gehouden.

Gezien de verstreckende gevolgen van de inreisverboden heeft de verwerende partij *in casu* op een onzorgvuldige wijze gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS